

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **T. K.**, zastoupené JUDr. Josefem Kunáškem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 17, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2004, čj. OAM-2106/VL-20-08-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 60 Az 131/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2004, čj. 60 Az 131/2004 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti o udělení azylu byla snaha žalobkyně vyhnout se nepříznivým důsledkům správního vyhoštění z území České republiky, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu již dříve. Podle žalovaného pobývala žalobkyně na území České republiky nelegálně od konce prosince 2002 do 26. 5. 2004, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění; přitom vyšlo najevo, že jí nic nebránilo požádat o udělení azylu již dříve, avšak učinila tak teprve po potrestání správním vyhoštěním. Proto žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2004, čj. 60 Az 131/2004 - 16, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyně mohla požádat o udělení azylu dříve, avšak učinila tak teprve po udělení správního vyhoštění s cílem vyhnout se jeho realizaci. Soud shledal rozhodnutí zákonu odpovídající a uvedl, že bylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu a že ve správním spise je založen originál rozhodnutí podepsaného oprávněnou osobou PhDr. T. H.. K námitce žalobkyně, že jí měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, soud vyložil, že zamítnutí nedůvodné žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu vylučuje možnost rozhodovat o udělení azylu podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Zamítnutím žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné žalovaný vyčerpal celý předmět řízení o této žádosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatelka podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka uvedla, že právo na bezpečný život patří k základním lidským a politickým právům. Všeobecně známá je neschopnost běloruského státu vytvořit bezpečné podmínky pro život a zabránit psychickému nátlaku; Česká republika je schopná tyto podmínky zajistit. Soud nepřihlédl k tomu, že stěžovatelka je vdaná a její manžel má povolení k pobytu na území České republiky; kopii tohoto povolení stěžovatelka přiložila ke kasační stížnosti. Proto jí měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatelka se nedostala do problémů ve vlasti svou vinou a hledala bezpečí u manžela. O možnosti udělení azylu nevěděla, je vyučená švadlena, nemá vzdělání, proto je rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nepřiměřené. Krajský soud ani žalovaný se podle stěžovatelky nevypořádaly s jejím tvrzením, že byla v Bělorusku vystavena psychickému nátlaku; tato vada řízení má za následek nezákonná rozhodnutí. Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2004, čj. 60 Az 131/2004 - 16, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Skutečnosti uváděné stěžovatelkou během správního řízení nejsou azylově relevantní. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 195/2004, o tom, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné se nelze v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v řízení o udělení azylu rozhodováno. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav

aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatelka tvrdí, že jí měl být udělen azyl, neboť její manžel má povolení k pobytu na území České republiky a na stěžovatelku je ve vlasti činěn psychický nátlak. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, protože se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. Žádost žalobkyně o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalobkyně požádala o azyl v situaci, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohla žádost o azyl podat i dříve; byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). V souzené věci navíc žalobkyně neuváděla žádné azylově relevantní důvody, neboť důvodem jejího příchodu do České republiky byla snaha následovat manžela. V České republice pak žalobkyně pobývala nelegálně, byť si, jak uvedla v pohovoru, byla vědoma možného postihu; proto Nejvyšší správní soud neakceptoval její tvrzení, že nevěděla o možnosti požádat o udělení azylu. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Další důvod kasační stížnosti stěžovatelka podřadila pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud se nevypořádal s jejím tvrzením ohledně psychického nátlaku v zemi původu; totéž vytkla stěžovatelka rovněž žalovanému, proto se podle Nejvyššího správního soudu jedná o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení však musí být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem, aby mohla být řádně uplatněna jako důvod kasační stížnosti. Krajský soud žalobu přezkoumával jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); stěžovatelka však v žalobě žádné konkrétní důvody směřující proti nevypořádání se žalovaného s jejími tvrzeními neuvedla. Krajský soud proto nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší pouze takové rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto důvod ke zrušení rozhodnutí krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu